

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 24 (29) • 4 iulie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calca spre mântuire

Să fugim de mândrie

Sfântul Nicolae Velimirovici

„Cu cât ne arătăm mai înțelepți în fața oamenilor, cu atât ne simțim mai proști în fața noastră înșine. Cu cât căutăm mai mult să scoatem la arătare virtuțile noastre, cu atât mai puternic ies la iveală, în fața noastră, slăbiciunile și relele potrivnice. Un soldat a mărturisit prietenului său că, ori de câte ori a scos la iveală vitejia lui din război, de atâtea ori, fără să vrea, a răsărit în sinea lui și chipul tuturor înfrângerilor și slăbiciunilor din viața lui.”

Pe urmele sfinților

Despre sfinți români și despre pustnici

Arhimandritul Ilie Cleopa

Toți Sfinții naționali români, care s-au sfințit pe pământul românesc, în Dobrogea, în Ardeal, în Muntenia, în Oltenia, în Moldova, în Nordul Moldovei, în Bucovina, toți aceștia au fost de mare folos pe vremea lor, în îmbărbătarea poporului, în credință, în timpul războaielor și nu numai. Au luptat cu credință să păzească sfânta noastră țară și Biserica națională și tot poporul român. Ei au reușit acestea nu numai cu cuvântul, ci și cu viața și cu trăirea lor. Ați văzut ce făcea **Ștefan cel Mare**? Nu făcea nimic până nu-l întreba pe **Daniil Sihastrul**, pe duhovnicul lui. Pentru că, atunci era multă credință și multă apropiere între conducătorii țării și între Sfinții Români, sihaștri și stareți și teologi ai țării. Puteți să verificați acestea. Toți voievozii noștri cei mai vestiți, care au intrat în istoria națională, au făcut la fel: avem pe Mircea cel Mare, cel Bătrân, care se odihnește la Mănăstirea Cozia și a făcut mănăstire la anul 1388. Lângă dânsul este un mormânt pe care scrie: „Aici odihnește Monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul”. El a unit cele trei Țări Române. Și mama lui a fost călugăriță.

Ștefan cel Mare a domnit patruzeci și șapte de ani și mama lui, Doamna Maria

Oltea, a murit tot călugăriță la Mănăstirea Probota, înmormântată lângă Petru Rareș. Ați văzut? Alexandru cel Bun, cu doamna Ana, au făcut Mănăstirea Bistrița, acolo unde este ctitor și Ștefan cel Mare și Petru Rareș și Alexandru Lăpușneanu. Patru ctitori sunt acolo. Fiecare își făcea mormântul într-o mănăstire cu gândul: „Dacă mor, apărând țara, să pot fi pomenit la mănăstire sute de ani”. După cum îi pomenim până în prezent, de sute de ani, pentru că sunt ctitori mari. Aici a trăit paisprezece ani Daniil Sihastrul, înainte de a pleca în pustia Putnei. Aici au viețuit Sfinții mari: **starețul Voronețului**, care a trăit la Secu și Zosima, care a făcut prima sihăstrie la 1514. Acesta a venit cu treizeci de călugări de Mănăstirea Neamț și a pus temelie pentru Mănăstirea Secu. Prin aceste locuri, atunci când am venit eu aici, în pustie, în munți, erau cincizeci de sihaștri. Atunci când te duceai la el, îți spunea pe nume, cum te cheamă. Și mai erau douăzeci și șapte de maici, printre care și **Maica Zenovia**, care era fiică de ministru de la București și avea acte de la Regele Carol I, ca să poată sta în toate pădurile statului. A stat șaiszeci de ani în pustie. Avea zece ucenici și avea obrazul ca o cămașă albă. Mă întreba: „Știi Psaltirea pe de rost?”. Dar eu eram cu oile mănăstirii, pe aici prin munți.

Dacă veți merge în munți, veți vedea

câte urme de bordeie și de peșteri sunt, pe unde au stat sfinții. Câți pustnici am găsit noi prin peșteri! Era o călugăriță **Magdalena**, care avea zece ucenici și erau aici la Muntele Părlitura. Mai era o maică în pustie de cincizeci de ani, **Maica Zenovia**, **Maica Cleomida**, erau foarte multe maici. Nu mai vorbesc de călugări. Câți pustnici erau! Am întâlnit un episcop rus, pe nume **Ion**, însoțit de un ierodiacon basarabean bătrân. A stat drept și s-a uitat la mine. Era pe vremea când era prigoană mare prin Rusia. Oile s-au uitat și câinii nu au lătrat la el. Și mi-a zis pe nume. Și i-a zis fratelui meu Vasile: „Frate Vasile, te pregătești, că la primăvară pleci la Domnul”. Și fratele meu în luna mai a murit. Așa sfinți au trăit prin aceste zone.

Știți ce spune **Sfântul Ioan Scărarul**? „Puterea împăratului stă întru multa oștire și puterea celui din pustie întru multa rugăciune”. Căderea celui din obște este prin neascultare și căderea celui din liniște este în măsura în care împruținează pravila și acestea pentru că te rugai zi și noapte și credeai că ești un sfânt al sfinților. Îți ajungea un cartof și puțin urzici făcute cu apă și te întăreai cu puterea Lui Dumnezeu și a Maicii sănătății și dobândeai lungimea vieții.

„Mânca-v-ar Raiul!”

Cultul divin - simboluri și semnificații

Tămâia, simbol al rugăciunii

Pr. Prof. Dr. Ene Braniște | *Liturgica generală*

Tămâia este o rășină a arborelui numit *Boswellia se-rrata* sau *Floribunda papyri-fera*, care crește în Africa și în India. Rășina provine din suculele ce curg din copac. Sucul se întărește la soare. Se strânge de pe scoarța copacului, se pisează și, pentru a avea un miros și mai plăcut, această rășină se amestecă și cu alte arome. Procedura de preparare este expusă și în Vechiul Testament (Ieșire 30, 34-38).

În **cultul Vechiului Testament**, tămâia era ne-lipsită, alături de toate jertfele care se aduceau la altarul lui Dumnezeu (Levitic 2, 16 și Levitic 16, 11-12). Tămâia a început să fie folosită și în creștinism pe măsură ce se dezvoltă cultul creștin. Pentru primele secole creștine avem mărturie despre folosirea tămâiei, atât în vechile Liturghii ale Bisericii Orientale, cât și la scriitorii bisericești Sfântul Dionisie Areopagitul, Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, pelerina Egeria, Sfântul Ambrozie al Milanului și la alții.

La **Sfânta Liturghie** se folosește tămâia mai ales în acele momente din cursul sfintei slujbe în care se face simțită prezența simbolică a Mântuitorului, momente care trebuie subliniate și prin înmiresmarea bisericii. Astfel, după pregătirea darurilor la Proscomidie, preotul tămâiază Sfânta Masă. **Fumul tămâiei** este ca o îmbalsămare a locului unde ele urmează a fi depuse. În timpul citirii Apostolului și

înainte de ieșirea cu Cinstitele Daruri, preotul cădește interiorul bisericii. Fumul și mireasma tămâiei creează o atmosferă specifică, prielnică pentru rugăciune și meditație religioasă.

Tămâia, prin fumul și mireasma ei, subliniază frumusețea actelor de cult, creează atmosfera de sfințenie și, astfel, ea se integrează în actul de slujire a lui Dumnezeu ca un dar, ca o prețioasă ofrandă și simbol al rugăciunii și al faptei bune. Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta, ridicarea mâinilor mele, jertfa de seară (Psalmul 140, 2), se cântă la slujba Vecerniei. Tămâia e simbol al rugăciunii de cinstire a lui Dumnezeu, dar și de implorare a harului sfinților al Sfântului Duh: Tămâie îți aducem Ție, Hristoase Dumnezeule nostru, întru miros de bună mireasmă duhovnicească, pe care primindu-o întru jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne nouă harul Preasfântului Tău Duh, așa cum se formulează în Liturghierul Ortodox. (Rugăciunea de binecuvântare a tămâiei)

Nu numai la Sfânta Liturghie, dar la nici o slujbă religioasă tămâia nu poate lipsi. **Mireasma ei alungă duhul răului.** Astfel, tămâierea de la începutul slujbei Botezului simbolizează buna mireasmă și sfințenia Duhului Sfânt, care topește și alungă tot mirosul cel urât al păcatului.

Tămâia este în cultul ortodox strâns legată de credința în viața viitoare, o expresie a acestei credințe. Acest lucru îl demonstrează cultul morților. **La slujbele de înmormântare**, la pomeniri, parastase, la toate pomenirile celor morți, tămâia este un element esențial. **Tămâierea mormintelor și a ofrandelor** pentru cei morți este un ritual străvechi pe care credincioșii ortodocși români îl practică cu adâncă pioșenie și participare sufletească.

„Cel ce face milostenie își împrumută aproapele; cel ce-i vine în ajutor păzește poruncile. Împrumutându-i aproapele când are el nevoie; la rândul tău, înapoiază-i după cum v-ați înțeles; ține-te de cuvânt și fii cinstit cu el și întotdeauna vei afla ce-ți trebuie.

Mulți socotesc împrumutul ca pe un chilipir și le fac necazuri celor ce i-au ajutat. Până să primească, pupă mâna celui care-i dă și de banii aceluia vorbește cu smerenie; dar când trebuie să înapoieze, atunci târăgănează, vorbește ca un amărât și pune vina pe împrejurări.

Dacă are noroc, cel ce l-a împrumutat primește banii pe jumătate și se uită la ei ca la bani dați de pomană; iar dacă nu, n-o să mai vadă nimic și-și va face pe degeaba încă un dușman, care-i va răsplăti cu blesteme și sudălmii și, în loc de cinst, nu-i dă decât dispreț.

Mulți sunt cei ce nu au vrut să împrumute, dar nu din răutate, ci din teama de a fi păgubiți pe degeaba. Cu toate acestea, fii îngăduitor cu cel umil și nu-l face să tânjească după mila ta. De dragul poruncii, sari în ajutorul săracului și, privind la sărăcia lui, nu-l lăsa cu mâinile goale.

Pierde-ți banii pentru un frate sau un prieten; că dacă ruginesc sub o piatră, îi pierzi pe degeaba. Pune-ți comoara după poruncile Celui Preainalt, și-ți va folosi mai mult decât aurul.

În hambarele tale strânge-ți milostenia, că ea te va feri de tot răul; mai mult decât un scut puternic, mai mult decât o lance grea, în fața dușmanului se va bate ea pentru tine.

Omul de bine se pune chezaș pentru aproapele său, dar cel ce și-a pierdut rușinea îl lasă singur. Nu uita binele pe care ți l-a făcut chezașul, că el și-a pus viața pentru tine.

Păcătosului nu-i pasă de bunurile chezașului său, nerecunoscătorul îl uită pe cel ce l-a scăpat de nevoi.

Chezașia a sărăcit numeroși înstăriți și i-a purtat încoace și încolo precum un val pe mare; oameni puternici a scos afară din case și i-a făcut să rătăcească printre neamuri

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Milostenia te va feri de tot răul

Cartea Înțelepciunii lui Iisus Sirah - Capitolul 29

străine. Păcătosul care se îmbie să fie chezaș și urmărește câștig, își îmbie osânda. Ajută-ți aproapele după puterea ta și ia aminte la tine însuși, ca nu cumva să-ți îmbii căderea.

În viață nu te poți lipsi de apă, de pâine, de haină și de o casă care să-ți fie adăpost. Mai bună e viața săracului într-o colibă de bărne decât mâncărurile scumpe într-o casă străină. Că e mult, că e puțin, fii mulțumit și nimeni din preajma ta nu te va arăta cu degetul.

Tristă e viața de a umbla din casă în casă: oriunde te oprești, nu-ți vei deschide gura; dai de mâncat și de băut ca să nu ai decât neplăceri și, pe deasupra, mai auzi și vorbe amare: «Vino, străinule, și pune masa și, dacă ai ceva, dă-mi să mănânc; du-te, străinule, lasă locul unuia mai vrednic, că-l aștept pe fratele meu și-mi trebuie casa!»

Iată ce e greu de'ndurat pentru un om cu minte: să-l certe ospeția și să-l dojenească datornicul.”